

IV
Klas
Svötygd

Albert och Maria.

En ungas död,
en sorglig händelse till följd af kärlek.

Till minne för ungdomen
till warning för föräldrar.

Författad af

G. W. Gustafsson.

Eftertrykt förbjudes af förläggaren.

På utgifvarens förtag.

Åbo.

Åbo Boktryckeri Aktiebolag, 1879.

Albert och Maria.

Sjunges som: "Vand världen de klöna" &c.

1 v.

Från Tyskland kommit ett budskap förgeligt,
Från staden Strasburg en nyhet underlig;
Der fanns en ny så sager, Marie hon var wid namn;
En fjöman Albert äfwen, der sammastads man fann.

2 v.

Ung Albert wille henne beständigt äga så,
Och att wid hennes sida engång som brudgum stå;
Men Maries fader, han war en stolter adelsman,
Swarför ett hat så bittert han bar till denne man.

3 v.

Maria, hon suckar och säger åt sin far:
Ung Albert är och alltid min enda glädje war,
Tillåt mig Albert taga, jag honom älskar blott.
Men fadren swor och sade: före döden blir hans lott.

4 v.

Fästmannen beslöt sig att fara ut till fjös,
Och bruden blef på stranden att förja sig till döds,
Ty fjerran Albert seglar, aflägsna länder ser,
Men dock Maria äga han hoppas mer och mer.

5 v.

Wäntande på stranden Maria satt och grät,
Och uppå böjjan sökte att finna Alberts fjät;
Till slut ett bref anlände, kom i Marias hand,
Der står: wi snart förenas förmedelst kärleks band.

6 v.

Från hennes kind försvinner snart hwarje tårespar,
När det i brefwet heter: Jag snart dig äga får,
Jag tänker lemna hafvet och komma snart till dig,
Derunder må du hoppas att du får äga mig.

7 v.

Tre år ren gått till ända sen Albert segladt bort,
Så stod han då på stranden i hopp att inom kort
Omfamna få Maria, sin hjertans trogna vän,
Och att med ed förnya sin trohetsed igen.

8 v.

Men Maries fader tyckte, den stolte adelsman,
Att ej sitt barn bortgifva med en så simpel man;
Min dotter skall han aldrig åt sig till hustru få,
Min dock skall defförinnan hans bonde hjerta nå.

9 v.

Då Maries far fått weta, att Albert kommit hem,
Beslöt han utan uppskof, att hårdt åtskilja dem,
Han skyndsam gic till hamnen och ryckte docken fram,
Och i sitt blod nu Albert på ögonblicket fann.

10 v.

Min älskade Maria, du barn utaf mitt blod,
Kom nu att se på stranden Albert i bröllopskrud,
Din bröllops stund är inne, din äfsting ligger död,
Med dessa ord nu fadren Marie till stranden bjöd.

11 v.

Med sorg nu Marie åfåg sin brudgums döda kropp,
Besluten i sitt hjerta att sluta sitt lefnads lopp,
Hon sade åt sin fader: nu äfwen jag will dö,
På detta ställe skall jag bli Alberts fästemo.

12 v.

Beswilen i sin affigt nu fadren drömde sig,
Han mördat hade Albert, men detta hjälpte ej,
Som lefwande de swurit att aldrig skiljas åt,
Om och den bleka döden skull' lägga ut förjät.

13 v.

Nu åt sin fader sade den dödes sorgsna brud:
Tillåt min käre fader, att wi i samma krud
På hwila wid hwarandra i samma sarkofag,
Till samman måst' wi wara till verdens domedag.

14 v.

Son dollen ryckte hastigt utur sin brudgums sär,
 Dermed hon ögonblickligt sig sjelf i hjerat slår,
 Så faller ung Maria, hon ömlansvärda mö,
 Der hon bredwid sin brudgum beslutit sig att dö.

15 v.

Så blodiga de föllo, de unga båda två,
 Men hämndens furier redan för fadrens ögon stå,
 Så af en adlig herre ung Albert mördad blef;
 I himlen finns en Gud, som allting hör och ser.

16 v.

Det sista hviloläger de singo wid hvarann,
 Tussepta uti siden, som i en brudbrägt grann,
 Salunda Tyska kejsarn nu hade det befallt,
 Till böden dömdes fadren, som uppfört sig så halt.

17 v.

In uti Strasburgs kyrka liflistan fördes nu,
 Och mycket soll åtföljde de döda unga tu,
 Så blef det slut på deras korta kärlekslif,
 I ewigt minne skall detta hos oss alltid bli.

18 v.

O, älskade föräldrar, det illa är af er,
 Att stilsa åt de fåra mot hvilka lydan ler,
 Derom nu oss påminner de här omnämdas graf,
 Och därför jag till warning ut denna wisa gaf.

Preis: 10 penni.

